

Parul lui Astarte

23 aprilie 2005

Gili Cârstea

De câte ori citeam episoadele explicite de închinare la Baal ale poporului ales din trecut, mă întrebam cum a fost posibil ca un așa număr mic de oameni să perceapă fenomenul. Cum este posibil ca împăratul și curtea, înțelepții națiunii sau clasa preoțească să nu reușească să decodifice infiltrările credințelor false?

Cum a ajuns poporul care avea legea, oameni care se numeau fii ai lui Avraam, să ridice altare lui Baal, lui Moloh, și să se închine înaintea “parului” lui Astarte, împărăteasa cerului?

Cred că vă aduceți aminte de Ghedeon și altarele din curtea familiei lui. Nimeni din cetate nu vedea și nu înțelegea cine este domnul la care se închinau, nici semnificația “parului Sfânt” (Jud 6:30). Au fost teribil de supărați când s-au trezit dimineață și au văzut că parul Sfânt devenise lemn de foc pentru jertfa fiului rebel. Au vrut să-l omoare. Nu știau că Ghedeon urma să-i salveze de invazia dușmanilor foarte curând.

Zilele trecute m-a șocat o scenă, transmisă până la saturație de agențiile de presă, cu ocazia evenimentelor de la Vatican. Piața Sf. Petru a fost locul cel mai populat și cel mai televizat din lume. Curia romană, sutele de conducători de state, delegațiile oficiale, reprezentanții diferitelor religii, ambasadorii acreditați pe lângă Sfântul Scaun, comentatorii de presă, mulțimea frenetică, miliardele de telespectatori – câți dintre aceștia au remarcat, ridicându-se falnic din mijlocul mulțimii, obeliscul egiptean din centrul pieții?

De ce nu a comentat nimeni prezența sau semnificația lui acolo? Ce caută “parul Sfânt” al Astartei chiar în fața reședinței unei biserici creștine mondiale care se pretinde urmașa bisericii apostolice, iar șeful ei se intitulează locțiitorul lui Hristos pe pământ? Ce legătură este între credința creștină, care dorește să se impună lumii ca o soluție salvatoare, și obeliscul egiptean, “parul” Astartei de tristă faimă?

Nu am auzit nici un comentariu cu privire la acest subiect. Nimeni nu a fost deranjat de prezența parului acolo, fiind tratat ca un simplu obiect de artă, un element de decor fără nici o semnificație actuală.

M-a făcut să mă gândesc la biserica noastră. Câte asemenea aberații, care alcătuiesc un obstacol formidabil în fața manifestării lui Dumnezeu în ploaia târzie, or fi printre noi, nevăzute și neînțelese, considerate firești și obișnuite, practicate și apreciate ca necesare și nevinovate? Câte dintre credințele noastre, doctrine sănătoase și respectabile, sunt de fapt urâciuni importate din cultul lui Baal? Câte practici ale “culturii adventiste” se vor dovedi cândva simple obiceiuri păgâne botezate la noi? Ar fi posibil să facem și noi “turte” împărătesei cerului și să ardem tămâie în cinstea ei, fără să ne dăm seama, convinși că serviciul nostru divin este curat, sincer, sfânt?

De ce nu cade ploaia de peste o sută cincizeci de ani? Cine se face vinovat de seceta care macină Israelul spiritual? Împăratul nostru declară că nu din vina lui. Corpul nostru pastoral nu are nici un amestec în această tragedie. Teologii bisericii declară că stăm tare la învățătura Scripturii. Probabil că singurul vinovat pentru secetă este Ilie. Al treilea, desigur. El pare să tulbure credința lui Israel și să pună în pericol întreaga națiune.

Pentru sănătatea memoriei, este bine de știut că o asemenea rușine li s-a întâmplat și altora:

„Prin păgânism, Satana reușise timp de veacuri să îndepărteze pe oameni de Dumnezeu, dar biruința cea mare a câștigat-o prin pervertirea credinței lui Israel [...] Oamenii pe care Dumnezeu îi chemase să fie stâlpul și temelia adevărului deveniseră reprezentanții lui Satana. Ei făceau lucrarea pe care el dorea ca ei să o facă, ajungând să reprezinte greșit caracterul lui Dumnezeu și să determine lumea să-L considere ca fiind un tiran. Chiar și preoții care slujeau în templu pierduseră din vedere însemnătatea serviciului pe care îl îndeplineau. Ei încetaseră să privească dincolo de simbol, la lucrul pe care acesta îl reprezenta. Când aduceau darurile de jertfă, se comportau ca niște actori într-o piesă de teatru. Actele ceremoniale, pe care Însuși Dumnezeu le instituiseră, erau transformate în mijloace de a orbi mintea și de a împietri inima. Dumnezeu nu mai putea face nimic pentru om prin mijloacele acestea. Întregul sistem trebuia să fie desființat” (DA 34-36).